
שיחת חג מרוממת
עם המרא דאתרא
הרב משה
הבלין
שליט"א
על ייסוד מערך
השליחות
בקרית גת
· מענות
והדרכות
המיוחדות
מהרבי
לאורך כל הדרך
· מסירות נפש
ממשית
להקמת מעצמת
מוסדות חב"ד
קרית גת
זקניך
ויאמרו
לך

לרגל החג זכינו לשיחה מרוממת עם הרב ה"מרא דאתרא" שליט"א, שנשלח על-ידי הרבי לעמוד בראש מערך השליחות והמוסדות, ולנהל את המפעל האדיר שנקרא חב"ד קריית גת. זכות גדולה היא עבורנו לשבת עם הרב, ולשמוע ממנו על "ימי בראשית" של עבודה עצומה, יגיעה בדם וביזע, שנים קשות של מסירות נפש ממש שהובילו להווה מפואר ואדיר, שלא נראה לו אח ורע בעוצמתו ובמהירות התפתחותו.

הדבר המרגש ביותר בשיחתנו היה אולי העובדה המופלאה הזו: שהתברכנו שהרב שלנו חדור במרץ ובעשייה, צעיר ברוחו ויש לו תוכניות גדולות לשנים רבות קדימה של פיתוח הרחבה וצמיחה.

הבה נתחיל מבראשית, מתי הרב הגיע לראשונה לעיר קריית גת? מה היה הקשר הראשוני עם העיר? ואיך התחילה כל השליחות הענפה בעיר?

לאחר שסיימנו את שנת ה"קבוצה", החל מפסח תשכ"ט ועד לאחרי פסח תש"ל, ידענו שכנראה נחזור לארץ הקודש ונמשיך את לימודינו בישיבה בכפר חב"ד, כפי שהיה נהוג בכל הקבוצות שקדמו לנו. באותם ימים, היה מקובל שכל תלמידי ה"קבוצה" נכנסו ליחידות אצל הרבי פעמיים במהלך השנה: פעם אחת ביום ההולדת, ופעם שנייה לפני הנסיעה חזרה לארץ הקודש. כל תלמיד היה זוכה ליחידות אישית עם הרבי, לקבל את ברכת הפרידה האישית להמשך לימודיו בישיבה בכפר חב"ד.

יחידות מיוחדת

כך היה גם ב"קבוצה" שלנו: במהלך השנה כל אחד נכנס לרבי ביום ההולדת שלו. אלו היו רגעים מרוממים ביותר, לאחר הכנות רבות, שהיוו את שיא השנה - כניסה אישית ליחידות אצל הרבי. היה ברור לכולנו שכך יהיה גם לאחר חג הפסח, וכל אחד החל בהכנותיו לקראת יחידות הפרידה לפני החזרה לארץ הקודש. אך להפתעתנו, יצאה הודעה מהמזכירות בשם הרבי: באותה שנה תלמידי הקבוצה לא ייכנסו כל אחד בנפרד, אלא כולם יחד ליחידות כללית.

היה זה חידוש גדול מאוד. אמנם בתחילת השנה כבר התקיימה יחידות מעין זו לקבוצות השלוחים שנסעו לצרפת ולקנדה, אך לתלמידי ה"קבוצה" מארץ ישראל היה זה דבר חדש לחלוטין. בכלל, המושג של יחידות כללית היה אז נדיר ביותר. יחידות כזו נערכה רק פעמים בודדות, בסוף חודש תשרי לאורחים. רק כעשר שנים מאוחר יותר, בשנת תשמ"א, הפך הדבר לנוהג קבוע. לכן כולנו היינו מופתעים מאוד. כל אחד מאיתנו חפץ מאוד ביחידות פרטית, וניסינו לבקש מהמזכירות על כך. גם אני ניסיתי להשתדל באמצעות המשפיע בישיבת תומכי תמימים המרכזית, הגה"ח ר' שמואל לויטין. היה לי קשר קרוב אליו במהלך שנת הקבוצה, בזכות הידידות שהייתה לו עם סבי, המשפיע הגה"ח ר' שלמה זלמן הבלין ע"ה, מימיהם בתומכי תמימים בליובאוויטש. ביקשתי ממנו שכאשר הנהלת הישיבה נכנסת לרבי בערב ראש חודש, יבקש בשמי שאוכל להיכנס ליחידות פרטית, ואולי אף שיוצע שהקבוצה כולה תזכה ליחידות אישית כל אחד בנפרד.

דיברתי איתו על כך בשבת מברכים חודש אייר, אך עוד קודם שחברי ההנהלה הספיקו להיכנס לרבי, כבר למחרת, ביום ראשון, נקראנו כולנו אל הקודש פנימה. הרבי הודיע שנערוך יחידות כללית. ואכן, בליל שני נכנסנו כולנו ליחידות מיוחדת במינה. את השיחה שאמר הרבי באותה יחידות הכניסו אחר־כך להגיה, והיא נדפסה בהוספות ללקוטי שיחות חלק ז'.

באותה יחידות הפתיע אותנו הרבי שוב. כולנו נכנסנו מתוך מחשבה ברורה שאנו חוזרים לישיבה בכפר חב"ד. אך לפתע אמר הרבי כי עתה לא העיקר הנסיעה לישיבה בכפר חב"ד, אלא:

"ולכל לראש, עבודתכם בבואכם בחזרה היא - לבנות את ישיבות חב"ד (שבהם תמשיכו ללמוד) שיהיו גדולים יותר הן בכמות והן באיכות: בכמות

הרב הבלין נושא דברים במסיבת עולים. חנוכה תשל"ד

- שיתוספו עוד תלמידים, וגם באיכות - בנוגע לביסוס וחיזוק והתרחבות בסדרי הלימודים בכמות ובסדרי הלימודים באיכות."

תלמידים השלוחים

מיחידות זו ואילך נולד מושג חדש בישיבות תומכי תמימים בארץ הקודש - עניין "התלמידים השלוחים", שנמשך מאז ועד היום ביתר שאת וביתר עוז. אמנם כבר בשנת תשכ"ב נסעה קבוצה קטנה של תלמידים־שלוחים ללמוד בלוד, אך הדבר לא נמשך בשנים שלאחר מכן. עתה, הרבי הטיל עלינו תפקיד משמעותי. לא סתם להיות תלמידים שמחזקים את הרוח בישיבה, אלא לקבל על עצמנו שליחות אמיתית

"לבסס ולהרחיב - הן בעומק והן בהתרחבות גדולה ובאורך - את ישיבת 'תורת אמת' בכל פרטי', ועד"ז בנוגע לישיבה בקריית גת".

בהמשך אמר הרבי כי ה"קבוצה" תתחלק לשניים: חלק מן התלמידים יישלחו לישיבת תורת אמת בירושלים, וחלק לישיבת קריית גת. הרבי הדגיש שהנסיעה תיעשה ברשות ובתיאום עם הנהלת הישיבה בכפר חב"ד, שהייתה רגילה לקבל את הבחורים בחזרה, וכי השליחות תהיה באמצעות ההנהלה המרכזית - שהיא תשלח את תלמידיה להקים ולחזק ישיבות נוספות ברחבי הארץ.

באותה יחידות אמר הרבי משפט שלא הבנו בתחילה, עד למחרת: "תתדברו ביניכם מי מכם יהי' המודיע מהנעשה בכל זה בירושלים, ומהנעשה בכל זה בקריית גת".

בהמשך היחידות הדריך אותנו הרבי גם בנוגע ללימוד התורה. היה זה ביום ראשון של פרשת קדושים, והרבי ביאר את דברי חז"ל "קדושים תהיו - יכול כמוני", כפי שחסידים היו מפרשים, בניחותא, שאפשר וצריך להגיע לקדושה על־ידי לימוד התורה "כמוני", כך שהיהודי עומד בקדושה כמו של הקב"ה כביכול.

הרבי גם הוסיף לדבר על מבצע תפילין, והדגיש שיש לעסוק בכך "רק בזמנים הפנויים שאינם נוגעים להתמדה ושקידה וכל ענייני הישיבה - שזהו העיקר ולכל לראש אצלכם".

התלמידים שעלו מכאן

כפי שאנו מבינים, היה זה דבר חדש לגמרי - שכן עד אז כל תלמידי ה"קבוצה" חזרו ללמוד בישיבה המרכזית בכפר חב"ד. נשאלת השאלה: האם היה יחס מיוחד מהרבי לקבוצה שלכם, שיצאה בפועל לשליחות ברחבי הארץ?

כן, בהחלט. ראשית, בסיום היחידות העניק הרבי לכל אחד מהשלוחים חמישים דולר כהשתתפות בנסיעה - סכום מכובד ביותר באותם ימים. הרבי איחל לנו הצלחה בשליחות והדגיש שעלינו לדווח לו על כל הפעילות.

למחרת קרא לנו הרב חדקוב והסביר לנו את דברי הרבי: הרבי רצה לדעת עוד בהיותנו בד' אמותיו, מי יהיה ראש הקבוצה בכל מקום ומי ידווח לו על הנעשה. הוסבר גם שאופן החלוקה בין הבחורים יהיה בהתאם לרצונם, וכל בחור יוכל לבחור האם ללכת ל"תורת אמת" או לקריית גת.

באותו יום התכנסנו בבית הכנסת שמעל ה"קרעסטירער מקווה", בפינת איסטרן פארקווי וברוקלין, ליד ישיבת "אהלי תורה", וקיימנו שם דיון כיצד נתחלק. אני עצמי

אמרתי שאיני חפץ ללמוד ב"תורת אמת" בירושלים, שכן אני גר שם, אבל קריית גת - שהייתה עיר שלא שמעתי עליה קודם לכן - נראתה לי כמקום חדש ומעניין. וכך זכינו לראשונה בחיינו להיות שלוחים של הרבי.

באותה אסיפה נבחרתי לשמש כראש הקבוצה ואחראי על הדיווח לרבי, יחד עם הרב יוסף ברגר. לאחר נישואיו עזב הרב ברגר את הישיבה, ובמקומו נכנס לתפקיד ידידי ולימים מחותני, הרב חיים מאיר חזן.

ולגבי היחס המיוחד של הרבי, מלבד ההשתתפות בתחילת הדרך, זכינו גם לקבל מכתבים מיוחדים. מיד כשהגענו, עוד בל"ג בעומר כשבוע לאחר שובנו לארץ, הגיע מכתב מהרבי שבראשו נכתב:

"אל התלמידים שעלו מכאן וילמדו בישיבת תומכי תמימים בקריית גת, בתוככי כל תלמידי ישיבה זו - ה' עליהם יחיו".

גם לי באופן אישי השיב הרבי על הדו"חות ושלח לי את אותם מכתבים שנשלחו לכלל הקבוצה. אלו היו מכתבים בסגנון "כללי-פרטי", דהיינו שחלקם הראשון היה נוסח כללי שנשלח למספר אנשים באותה תקופה, ובחלקו השני של המכתב, החלק "הפרטי", הרבי היה מוסיף ברכות אישיות.

מעניין לציין: בתחילה פתח הרבי את המכתבים במילים "לחברי הקבוצה", ולקבוצות נוספות שהגיעו לישיבה החל הרבי לכתוב "לתלמידים השלוחים". לעיתים אף הופיעו בראש המכתב השמות שלי ושל ידידי הרב חיים מאיר חזן.

בט"ו אלול, יום התייסדות תומכי תמימים, הרבי שלח מכתב מיוחד שנשא את הכותרת: "אל חברי הקבוצה שליט"א בישיבת תומכי תמימים בקריית גת". ובסופו הוסיף הרבי בכתב ידו הקדושה ברכה נדירה ומיוחדת:

"בברכה להיות כל אחד ואחד מהם - שי' - חי"ל, ובברכת כתיבה וחתימה טובה."

הזורעים ביגיעה

מתי הרב התחיל בעבודה בישיבה בתפקיד של איש צוות ולא כתלמיד-שליח?

זה היה שנה לאחר מכן, בשנת תשל"א. חברי הנהלת הישיבה דאז - הגה"ח הרב חנניה יוסף אייזנבאך ע"ה ולצידו המנהל הרב דב טייכמן ע"ה - הציעו לי להצטרף לצוות הישיבה. בתחילה שימשתי כ"משיב", ועזרתי לבחורים בלימודם. זמן קצר לאחר מכן מוניתי כר"מ, מגיד שיעור. חלק מן הזמן לימדתי חסידות, ולאחר מכן התמקדתי בעיקר בלימוד ה"נגלה".

באותה שנה גם התחתנתי עם רעייתי שתחי', שהייתה בת המקום. חמי, הרב אהרן רוזנטל, שימש כראש המועצה הדתית בעיר. הוא היה בעל דפוס, ממייסדי הישיבה יחד עם הרב יעקב פלס, ושנים רבות גם ניהל את קהילת יוצאי רומניה בבית הכנסת הסמוך לישיבה.

לאחר מכן הייתה תקופה בה הרבי הורה לי ללמוד לפני הצהריים בכולל, ואחר הצהריים להמשיך בעבודת השליחות בעיר. הלכתי אז ללמוד בכולל של דודי - הרב יוסף חיים בלוי ע"ה, רבה של אשקלון - ובכל יום אחר הצהריים עסקתי יחד עם הרב שלום דובער וולפא שי' בפעילות עם בני נוער, בהפצת המעיינות ובחיזוק היהדות בעיר במגוון תחומים.

הפעילות המרכזית ביותר הייתה ביקורי בית בין העולים. היינו עוברים מדלת לדלת: בודקים ומתקינים מזוזות ובעיקר - משכנעים הורים לשלוח את ילדיהם למוסדות דתיים. זו הייתה תקופה של עלייה גדולה מגרוזיה, ופעלנו רבות בקרב עולים אלו. הצלחנו לרשום כיתה שלמה של ילדים שלא ידעו אפילו אל"ף-בי"ת, והרב גרשון לוין החל ללמדם - כפי שסופר בהרחבה בגיליון הקודם.

כך נרשמו תלמידים רבים לבית ספר חב"ד, רבים מהם ממשפחות העולים. מכאן גם נולד הצורך לפתוח גני ילדים נוספים, שכן היה ביקוש עצום

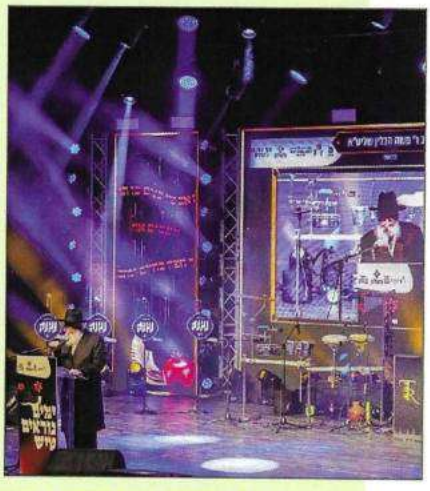
הרב הבלין מקריא מכתב של הרב

במבצע לולב. תשל"ח

סיום והכנסת ספר תורה בקהילה הבוכרית

נואם באירוע ימים נוראים בעיר

למסגרות חינוך דתיות. זה היה למעשה אבן היסוד למהפכת "גני חב"ד" בקריית גת, שכיום, ברוך ה', נמצאים בכל פינה בעיר.

כך התגלגלו הדברים במשך כמה שנים. כאשר נסעתי לרבי בחודש תשרי תשל"ד, נכנסתי ליחידות ושאלתי כיצד עליי להמשיך לפעול: האם להישאר בלימוד בכולל או לקבל על עצמי תפקיד אחר? הייתי מוכן לכל הוראה שהרבי ייתן, אפילו לנסוע לקצה העולם (באותם ימים, האמת היא שקריית גת עצמה נחשבה ל"קצה העולם").

הרבי הורה לי להמשיך בלימוד הבוקר בכולל, ולהוסיף בפעילות אחר הצהריים. אני זוכר שבאחת התקופות הקשות ביותר, בהן עבדנו במרץ למען בית הספר, מדלת לדלת בלי להתחשב בשום קושי. כתב לי ר' משה סלונים, שהיה אז מנהל רשת "אהלי יוסף יצחק", מכתב שבו ציין: "אילולא הפעילות שלכם - לא היה קיים בית ספר חב"ד קריית גת, בזכותכם קיים בית ספר זה". מכתב זה יקר לי מאוד, משום שכאשר קיבלתי אותו ידעתי שזכיתי לעשות רצון צדיק ולגרום לרבי נחת רוח.

הצעה מלמעלה

באיזה שלב החלה הישיבה לתפוס את עיקר יומו של הרב, מתי היא נעשתה לעיסוק המרכזי בפעילותו?

השינוי העיקרי חל בשנת תשל"ז. באותה שנה זכיתי שוב לשהות בחודש החגים אצל הרבי, ואף נכנסתי ליחידות. באותה יחידות שאלתי את הרבי כמה שאלות על תפקידי בשליחות בעיר:

ראשית שאלתי: כיון שיש ישיבה בעיר, האם חלק מתפקידי הוא לפעול בענייני הישיבה? באותה תקופה היה מצב של חלישות בישיבה, ולא ידעתי אם זה מתפקידי לקחת אחריות. ידעתי שגם אנשים אחרים שאלו את הרבי על כך, והרבי ענה להם "לא לפעול כי אין זה מעניינם". לכן רציתי לדעת אם זה כן תפקידי

בנוסף שאלתי על הפעילות בבית הספר - היינו אז בעיצומה של תקופת רישום חזקה, ואף התחלנו להסיע תלמידים מכל האזור. שאלה שלישית הייתה בנוגע ללימודי בשעות הבוקר, האם עליי להמשיך ללמוד חצי יום בכולל באשקלון, או להתמסר כל כולי לשליחות בעיר?

הרבי השיב שעליי לפעול גם בעניין הישיבה, ולדבר על כך עם ההנהלה המרכזית. הוא נתן כמה הוראות - שבתחילה לא הבנתי אותן במלואן - וביניהן: שהכל צריך להיות בדרכי שלום, באופן שבו הנהלות הישיבות בכפר חב"ד ובקריית גת יהיו מרוצות מהתהליך. לגבי הלימוד בכולל הרבי הורה להמשיך כמו עד אז. ואז הוסיף משפט שהיה לי כחידה: "אם תבוא הצעה, תקבל אותה, אבל כמו שדיברנו קודם".

לא הבנתי מה הפירוש "אם תבוא הצעה" ולמה הרבי מתכוון ב"כמו שדיברנו קודם". באותם ימים היה מקובל לכתוב לרבי פתק לאחר היחידות כדי לבקש ביאור, אך לא תמיד הרבי היה משיב. גם אני ניסיתי לשאול על כך ולא קיבלתי תשובה.

בכל אופן, כשחזרתי לארץ המשכתי בפעילותי הרגילה. באותה שנה, בחודש תשרי, הורה הרבי לאנ"ש בארץ הקודש לערוך השלמה ל"הקפות שניות" גם ביישוב היהודי בחברון וגם בישיבת "תורת אמת" בירושלים. שם פגשתי את הרב אפרים וואלף, מנהל ישיבות תומכי תמימים בארץ. שאלתי אותו אם עליי להיכנס לישיבה ולהתחיל להפיח בה רוח חיים. תגובתו הייתה צוננת מעט והוא אמר לי "במצב הנוכחי לא ניתן לעשות כלום", ובפועל אכן לא יצא מזה דבר.

שנה לאחר מכן, בתשל"ח, קרא לי הרב וואלף ואמר: "יש הצעה - לקחת קבוצה מלוד, לשלוח אותם לקריית גת, ואתה תהיה ראש הישיבה שלהם". ברגע שר' אפרים השתמש במילה "הצעה" הבנתי מייד למה התכוון הרבי באותה יחידות. הכוונה הייתה לא לנסות ליצור תפקיד בכוחות עצמי, אלא לחכות להצעה שתבוא מלמעלה, ובאופן מוסכם על כל ההנהלות "כמו שדיברנו קודם". ואכן, מאותה "הצעה" החל השינוי הגדול בישיבה.

זמן קצר לאחר מכן קיבלתי מהרבי מכתב, ובראשו כתב הרבי בכתב ידו הקדושה: "עוסק בצרכי ציבור באמונה". זה היה בדיוק אחרי השיחה עם הרב וואלף, והבנתי שזהו רמז ברור שהרבי מרוצה מההצעה שהגיעה בדרך זו.

אותה קבוצה הגיעה לישיבה בשנת הלימודים תשל"ח. עם בואם נכנסה רוח חיים חדשה, וקול התורה שב והדהד בקריית גת. זו הייתה רק ההתחלה, אך עדיין היה צורך להוסיף רבות. הבנתי שצריך גם בחורים מבוגרים יותר - כאלו שלמדו שנה שלמה אצל הרבי - שירימו את הישיבה ברמת הלימודים ויחדירו בה רוח חסידית חזקה. במהלך השנה פניתי לר' אברהם שהינו, בן העיר, שיארגן את חבריו תלמידי "הקבוצה" שיבואו לקריית גת לאחר סיום השנה אצל הרבי. במקביל פנינו להנהלת הישיבה המרכזית ב־770, וביקשנו שישלחו חלק מהקבוצה לישיבת קריית גת, כפי שהיה כמעט עשור קודם לכן, כשאנחנו נשלחנו.

לאחר השתדלות נענינו בחיוב, ונשלחו לישיבה הרב בועז סגל, הרב יהודה פרידמן, הרב עוזר אלפרוביץ, הרב אברהם שהינו ועוד. הרב בועז סגל מונה לראש הקבוצה ולאחראי על הדיווח לרבי.

הישיבה בשנת תשמ"ה הייתה במצב קשה ביותר. בנין הישיבה

תנופה של קדושה. בנין הישיבה כיום

השקעה משתלמת

אי־אפשר לספר את כל הפרטים ולכן אספר רק חלק מהם. אחת ההשתדלויות המרכזיות כדי שיסכימו לשלוח בחורים מה"קבוצה" לקריית גת - כפי שהרבי הורה שהכול יהיה בהסכמת כל ההנהלות - הייתה נסיעה שערכתי מיד לאחר פסח תשל"ח לכפר חב"ד. שם פניתי אל המשפיע ר' מענדל פוטרפס, שהיה אחראי על הבחורים, וניסיתי לשכנעו לשלוח את הבחורים שזה עתה חזרו מהרבי לקריית גת.

ר' מענדל בתחילה עמד על דעתו שישאירו את הבחורים בישיבה בכפר חב"ד. אך הסברתי לו עד כמה נחוץ להעמיד את הישיבה בקריית גת על דרך המלך. סיפרתי לו על הפעילות הענפה בעיר, ומה שהכריע את הכף היה ששיתפתי אותו בסיפורים ספציפיים של הקרבה של ממש למען השלום והאחדות.

למשל פעם אחת, אחד מאנ"ש שלפי טענתו חבירו היה חייב לו כסף, ובעקבות כך התפתחה מריבה שאיימה על השלום והשלווה ובמילא על כל ההצלחה של הפעילות. ה' עזר לי, ובאותה תקופה הצלחתי לחסוך סכום גדול של כסף. ניגשתי לנושה ואמרתי לו שהלווה ביקש ממני להחזיר בשמו את החוב. נתתי את הכסף שהיה ברשותי כדי להשכין שלום. ואכן באותו זמן הם המשיכו בפעילות המשותפת. ייתכן שעד היום הם אינם יודעים שהחוב לא שולם על־ידי החייב עצמו... אבל זה היה הצעד הנכון ביותר כדי להציל את המוסדות.

כאשר סיפרתי על כך לר' מענדל, ראיתי עד כמה זה נגע ללבו. ההתנגדות שלו נשברה, וכחסיד אמיתי, שההצלחה של הרבי קרובה ללבו, הוא אישר מייד את בוא הקבוצה לקריית גת. ואכן, בחודש אייר תשל"ח הגיעה הקבוצה והישיבה קיבלה תנופה אדירה בכל התחומים.

שנה לאחר מכן הבאתי קבוצה נוספת, לאחר שגם הם למדו שנה אצל הרבי. היה זה אחרי פסח תשל"ט, אז הגיע הרב ישראליק בוטמן ע"ה יחד עם עוד כמה חברים. כך נמשך הדבר גם בשנים הבאות: קבוצת תש"מ, קבוצת תשמ"א ותשמ"ב - כפי שסיפרו בהרחבה בגליון הקודם חברי ה"קבוצה" של שנת תשמ"ג, שהגיעו גם הם לחזק את הישיבה בקריית גת.

תנופה בישיבה

כשראיתי את ההתפתחות הגדולה בישיבה, הבנתי שיש צורך להביא גם צוות איכותי ורענן שיחנך את הבחורים ללימוד התורה ולעבודת ה' על פי דרכי החסידות, כפי שמתאים ל"תומכי תמימים".

מתוך קבוצת השלוחים לארץ הקודש, ששלח הרבי בשנת תשל"ח, הכרתי את הרה"ח ר' מנחם מענדל גרונר, בנו של המזכיר הגה"ח ר' לייבל גרונר. באותם ימים שימש הרב גרונר כשליח בצפת. נסעתי עד אליו ושכנעתי אותו לבוא ולקחת אחריות על חלק ה"נגלה" בישיבה. ואכן, בראשית שנת הלימודים תשמ"א כבר היה הרב גרונר בקריית גת.

כמה חודשים לאחר מכן, בחורף תשמ"א, דיברנו על כך שיש צורך לרומם גם את חלק החסידות בישיבה. ביקשתי מהרב גרונר לשכנע את ידידו - המשפיע הרה"ח ר' משולם זוסיא אלפרוביץ, שגר אז בכפר חב"ד ושימש בישיבה שם כמשפיע ומגיד שיעור בחסידות - להצטרף אף הוא לישיבה. ברוך ה', בסייעתא דשמיא, שניהם נענו בחיוב.

כך יצא שהרב גרונר הגיע בשלהי שנת תש"מ, לקראת תחילת שנת הלימודים בחודש אלול, והרב אלפרוביץ הצטרף לאחר פסח תשמ"א. בזכותם הייתה שנת הלימודים תשמ"א שנת תנופה גדולה. כמובן שהדבר

השפיע מאוד גם על קבוצות השלוחים שביקשו לבוא לישיבה, כדי לקבל מהרב גרונר ומהרב אלפרוביץ בלימוד הנגלה והחסידות.

האם הרב עסק באותן שנים גם בפעילות בעיר?

אמנם כן, נשארתי קשור לפעילות בכל המוסדות בעיר. לא היו כאן הרבה אנ"ש שיכלו לפעול, ולכן בכל פעם שנדרשה עזרה, נרתמתי לעזור בשמחה. הרי במוסדות אלו השקעתי את כל כוחותיי בשנים שקדמו לכן.

אולם מאז שנכנסתי לישיבה במשרה מלאה, כל עיסוקי המרכזי היה בישיבה "ראשי ורובי". בהתאם להוראת הרבי המשכתי להתעסק גם בשאר המוסדות - אך זאת בעיקר בזמנים הפנויים, בעוד עיקר עיסוקי הוקדש לישיבה

ארבעים שנה

מהדברים אנחנו מבינים שהישיבה הייתה בעבר בסגנון שונה מהיום - בחורים מהעיר קריית גת למדו בישיבה קטנה, ולצידם למדו בחורים מבוגרים יותר, סמוך לשנת ה"קבוצה" או כאלה שחזרו, שהגיעו כמעין שלוחים לישיבה - מתי קיבלה הישיבה את הסגנון המוכר לנו כיום: בחורים מכל רחבי הארץ, שמגיעים לאחר ישיבה קטנה וממשיכים את לימודיהם בישיבה הגדולה בקריית גת?

המהפכה המשמעותית התרחשה בדיוק לפני ארבעים שנה - בשנת תשמ"ה. אז הצענו לקבוצת בחורים שזה עתה סיימו ישיבה קטנה לבוא וללמוד בקריית גת.

באותו זמן נפתחה ישיבה לבחורים לאחר ישיבה קטנה בקריית מלאכי. ומכיוון שראינו שכבר לא רק בכפר חב"ד יש ישיבה גדולה, אלא הולכים ונפתחים סניפים נוספים בערים אחרות. קפצנו גם אנחנו על ההזדמנות ומאז החלו לזרום קבוצות גדולות של בחורים בני 17-18 שסיימו ישיבה קטנה.

הדבר שינה לחלוטין את פני הישיבה, היא כבר לא הייתה תלויה בבחורים המבוגרים יותר, אלו שאחרי "קבוצה", אלא בחבורה צעירה שבדרך־כלל רק בעוד שנתיים־שלוש תיסע בעצמה לשנת קבוצה.

הגיעה אז קבוצה איכותית מאוד של בחורים, ביניהם הרב ברוך כהנא והרב משה הבר - שכיום, ברוך ה', משמשים כר"מים בישיבה.

הם הגיעו יחד עם קבוצה גדולה מחבריהם, ומהכיתה הזו בעצם עוצב הצביון של הישיבה כפי שהוא היום: ישיבה תוססת, מלאה חיות, שמושכת את טובי הבחורים.

זה אמנם דרש השקעה אדירה - אך אז הונחו היסודות.

מכתבי הוראות ועידוד

כאמור תלמידי השלוחים זכו כל העת לעידוד מיוחד מהרבי. בין השנים תשל"ח-תשמ"ג נשלחו מכתבים רבים שהיו ממוענים אליהם, והשפעתם הייתה עצומה. כך למשל, לאחר שהקבוצה שחזרה מהרבי בשנת תשל"ח הגיעה לקריית גת והתקשתה במרחק ובבדידות, כבר החלו דיבורים על חזרה לכפר חב"ד - אך בדיוק אז הגיע מכתב מהרבי ל"תלמידים השלוחים הלומדים בקריית גת", מה שכמובן היה זריקת עידוד שהספיקה להם לכל השנה.

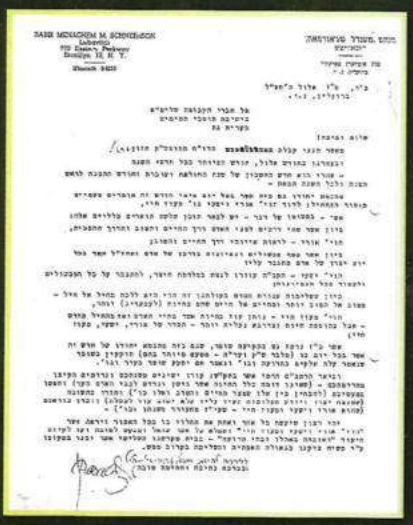
משנת תשמ"ה, כאשר הישיבה קיבלה את צביונה כישיבה גדולה אליה באים בחורים מכל הארץ, החל הרבי לכתוב במכתביו: "לתלמידים ולהנהלת הישיבה". בנוסף, זכיתי לקבל מהרבי לאורך השנים מכתבים ומענות אישיים רבים, ובהם ביטויים מיוחדים כמו "מלאכתו מלאכת שמים" ו"עוסק בצרכי ציבור באמונה". אחת ההתייחסויות המיוחדות הייתה במכתב שכתב הרבי בקשר לפעילות עם העולים מגרוזיה, ובו הוסיף: "ובפרט מהצלחתו הרבה בעבודתו בחינוך על טהרת הקודש". באותה תקופה, כשהקמת הישיבה מחדש דרשה כוחות נפש ומאמצים אדירים, כתבתי לרבי שאיני מרגיש די עידוד. תשובת הרבי הייתה: "הרי עניתי כבר כמה וכמה פעמים 'אזכיר על הציון'. ישאל רבני אנ"ש, היש עידוד גדול מזה?"

כך זכינו לקבל מהרבי מכתבים ומענות עד לשנת תשנ"ב, והם היוו מקור כוח וחיזוק מתמיד לפעילות בישיבה ובקהילה.

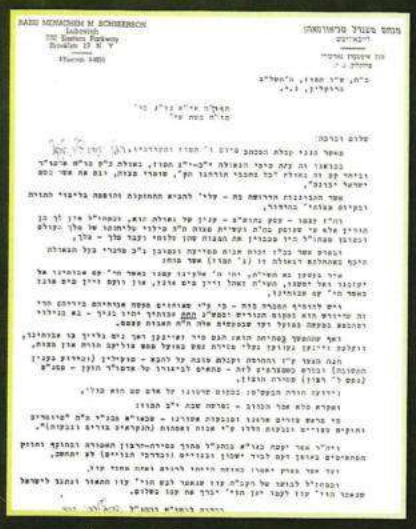
מהו הדבר החשוב והיסודי ביותר שיש לפעול בישיבה?

היסוד החשוב ביותר הוא החיבור - חיבור של התלמידים עם הצוות, וחיבור של התלמידים זה עם זה. אנשי הצוות צריכים להיות פשוט חברים של הבחורים: להרגיש אותם, להיות איכפתיים כלפיהם, לאהוב אותם באמת.

היסוד החשוב ביותר הוא החיבור חיבור של התלמידים עם הצוות, וחיבור של התלמידים זה עם זה. אנשי הצוות צריכים להיות פשוט חברים של הבחורים: להרגיש אותם, להיות איכפתיים כלפיהם, לאהוב אותם באמת

אל חברי הקבוצה תש"ל

ממכתבי הרבי אל הרב הבלין

מכתב כ"ק אדמו"ר
אל הרב הבלין והרב חזן

אבל זה חייב להיעשות בלב שלם, לא הצגה: "כמים הפנים אל הפנים - כן לב האדם אל האדם". אם האהבה היא אמיתית, הם מרגישים זאת; ואם היא רק "כאילו", גם זה ניכר.

צריך שהבחורים ירגישו "גישמאק" בישיבה, שיהיה להם טוב להיות בה. אני יכול לומר בפירוש שהייתה תקופה מאירה כזאת - עד היום יש לי מתיקות מיוחדת כשאני נזכר בה - שבה הישיבה כולה הייתה כמו משפחה אחת. הבחורים והצוות צריכים להרגיש חיבור עמוק, שכולנו עובדים את ה' ביחד, עם שליחות משותפת: לתקן עולם במלכות ש-ד-י, להביא את הגאולה, להפיץ את המעיינות, ולקשר כל יהודי לרבי. כך צריכה להיראות עבודת ה' בתומכי תמימים. זה הדגל, וזה מה שחווינו באותם שנים.

כיום הישיבה גדולה כל-כך, ויש בה למעלה משש מאות תלמידים - בישיבה קטנה ובישיבה גדולה יחד. נשאלת השאלה: איך יוצרים דבר כזה? האם יש בכלל משפחה שמונה למעלה משש מאות בני משפחה בדרגת קרבה ראשונה?

הסוד טמון בשני "תבלינים" עיקריים: הראשון - אהבה לתלמידים; והשני - התמסרות מוחלטת לתפקיד, וממילא גם לתלמידים. ברוך ה', השיטה המיוסדת בישיבה נשענת על תנועת ימין מקרבת. גם כאשר מוכרחים לנהוג לעיתים ב"שמאל דוחה", זה נעשה כפי שהרבי מסביר, שגם זה עצמו חייב להיות ספוג כולו ב"ימין מקרבת".

האמת היא שכל הנושא החינוכי ושיטות הלימוד בישיבה הוא עולם ומלואו, נושא רחב ומרתק בפני עצמו. אין ספק שכדאי להקדיש לו כתבה נפרדת שתעסוק בנושא הניהול וההנהגה של ישיבת תומכי תמימים וכל המסתעף.

אכן, חשוב להדגיש גם שכתבה זו עסקה בשנים עד תשמ"ה - משנת ה"קבוצה" והשליחות הראשונית, דרך שנות הביסוס וההתעצמות, ועד המהפכה הגדולה בצביון הישיבה בתשמ"ה.

בכתבה נפרדת נמשיך מן הנקודה הזו ואילך, התרחבות הישיבה והקהילה בשנים שלאחר תשמ"ה, בניית התשתיות, הצוותים והמערכות החדשות, ואת האתגרים וההצלחות שהביאו אותנו עד ימינו.

לסיום, כמה מילים לרגל השנה החדשה וחג הסוכות:

"אחרי ההכנות שהחלו כבר בחמישה עשר באב, נמשכו בחודש אלול, ובפרט בח"י אלול, ימי הסליחות, עשרת ימי תשובה והימים שבין יום הכיפורים לסוכות - מגיעים אנו אל החג שבו מתגלה מה שהיה "מכוסה" בראש השנה: "תקעו בחודש שופר - בכסה ליום חגנו".

כל הגילויים מתגלים בחג הסוכות, ובוודאי שבשנה זו תהיה זו שנת פדות אמיתית, ונזכה לחוג את חג הסוכות בבבית המקדש בירושלים, יחד עם מלך המשיח".